

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

PIJCIE ZNAKOMITE PIWO OKOCIMSKIE

Srodki walki z kryzysem

Od szeregu miesięcy rządy poszczególnych państw i organizacje gospodarcze szukają dróg wyjścia z obecnego ciężkiego kryzysu, chwytając się najróżnorodniejszych środków. Zastosowane lub proponowane metody uzdrowienia życia gospodarczego dadzą się zgrubsza podzielić na trzy kategorie: Do pierwszej należą środki, zmierzające do przywrócenia rentowności najważniejszych gałęzi produkcji, co spowodowałoby i ożywienie handlu i ogólnej działalności ekonomicznej. Do drugiej należą sposoby podźwignięcia siły nabywczej konsumentów, co pozwoliłoby na szybkie wchłonięcie nadprodukcji. Na trzecią wreszcie składają się wszelkie usiłowania, zmierzające do pomnożenia ilości środków płatniczych, służących dla potrzeb świata gospodarczego, co zapobiegłoby spadkowi cen i umożliwiłoby ich zwyczaj.

Środki, zmierzające do poprawy położenia aparatu wytwórczego mają na celu już to podniesienie cen sprzedażnych, już to zmniejszenie kosztów produkcji. Jeżeli chodzi o pierwsze, to ich najbardziej charakterystyczną formą są porozumienia producentów, realizujące dobrowolnie ograniczenia wytwórczości. Warunkiem jakiejś takiej celowości tego działania jest ujęcie go w formy międzynarodowe, zespalające wszystkich producentów oraz poddające ich żelaznej dyscyplinie.

Pokrewna tej formie działania antykryzysowego jest polityka waloryzacji, praktykowana od kalku lat przez wielkie organy państwowe lub prywatne, które finansują „stoki” i usuwają w ten sposób z rynku towary, uznane za nadmierne. Polityka ta nie mogła się dotąd poszczycić wydatniejszymi rezultatami. Jej horoskopy na przyszłość są jeszcze mizerniejsze, jeżeli się zważy nieustanne postępy protekcjonizmu i protekcjonizmu celowego, uniemożliwiającego skuteczne działania na arenie światowej i zamykającego wszelkie inicjatywy gospodarcze w ciasnych granicach jednego państwa.

W dziedzinie zmniejszenia kosztów produkcji usiłowania idą głównie w kierunku redukcji plac robotniczych, której towarzyszy — jako warunek jej celowości — dążność do obniżenia kosztów utrzymania, urzeczywistnienia nierazko przy pomocy presji rządowej. Cel zamierzony to nietylko walka z depresją wewnętrzną, ale i przedewszystkiem dążność do zapewnienia produktom krajowym warunków konkurencyjności na rynku światowym.

Środki, zmierzające do uzdrowienia stosunków w dziedzinie konsumpcji opierają się głównie na założeniu, że zarobki klasy robotniczej stanowią najważniejszy czynnik spożycia. Utrzymanie dotychczasowego poziomu plac — oto najbardziej powszechne hasło zwolenników tego typu terapii ekonomicznej. Wiemy, że to hasło stanowiło w ciągu długiego czasu podstawę ekonomii oficjalnej Stanów Zjednoczonych. Mimo poważnych redukcji plac poglądy na wysokie zarobki, jako na ostoję równowagi gospodarczej przetrwał w ojczyźnie Forda i nie brak teoretyków, którzy pogłębienie depresji przypisują sprzeniewierzeniu się tym zasadom.

W związku z dążnością do podźwignięcia siły nabywczej pozostaje pomoc dla bezrobotnych, fakt, należący oczywiście przedewszystkiem do dziedziny działania społecznego, ale który się również da ująć pod kątem ekonomicznym, jako pozwalający utrzymać w pewnej mierze zdolność nabywczą ludność robotniczą, porzabowanej wszelkich środków do życia.

Plany robót publicznych, wysuwane jako sposób zwalczania bezrobocia, zmierzają w istocie do tego samego.

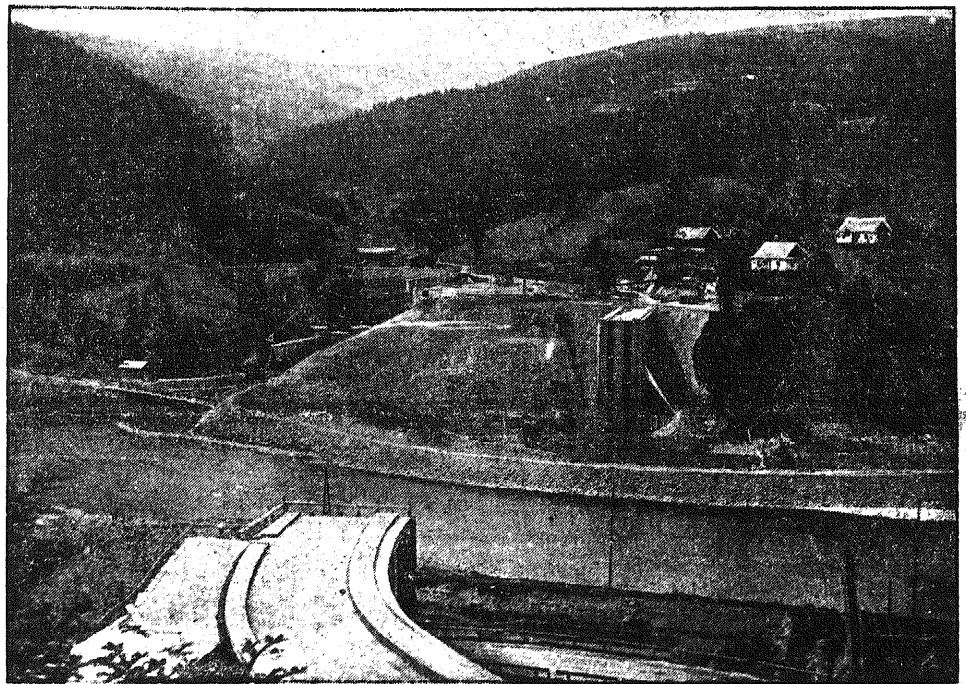
Dążność do zwalczania kryzysu środkami monetarnymi przybrała w ostatnich czasach poważne rozmiary. We wszystkich krajach znaleźli się głosiciele sztucznego powiększania zasobu środków płat-

niczych, propagujący już to inflację walutową, mającą zapewnić przemysłem rodzaj automatycznej premii wywozowej, już to inflację kredytową, mającą na celu wywołanie zwykłej cen towarów i walorów i przywrócenie w ten sposób zachwianej równowagi ekonomicznej.

Do tej dziedziny terapii gospodarczej należą niezliczone projekty, dotyczące rewizji istniejących systemów monetarnych: nowa reparytacja złota, zmniejszenie pokrycia kruszcowego w bankach emisyjnych, rozpowszechnienie obiegu czekowe-

go, bimetalizm itd. itd. aż do definitywne go porzucenia zasady parytetu złota.

To proste wylczenie — daleko nie wyczerpujące całości istniejących metod zwalczania kryzysu — wskazuje, jak wielka jest ich różnorodność i jak głębokie istnieją między nimi przeciwieństwa. Łatwo sobie zdać sprawę, że warunkiem skuteczności jakiegokolwiek z nich jest możliwość realizowania jej na terenie międzynarodowym, warunkiem jakże nierealnym w dzisiejszej dobie walki wszystkich ze wszystkimi! R...

Widok budującej się zapory na rzece Sole w Porąbce pod Oświęcimem. Na ilustracji widzimy dolinę rzeki Soly, przepływającą w odległości 80 kl. od Krakowa. Po środku płynie rzeka Sola. Po bokach doliny wznoszą się wzgórza, od nich przeprowadza się mur budującej się zapory. Długość całej zapory, zamykającej zbiornik, będzie wynosiła 239 metrów, największą wysokość 31 metrów, szerokość 6 metrów, u podstawy zaś muru około 27 metrów. Na ilustracji widoczne są jakby dwa przyczółki mostowe; są to początki budującej się zapory.

LOURDES

Któż nie slyszal o Lourdes? Komu za wdzienca swój swiatowy rozglas Lourdes?

Na północnym stoku gór Pyrenejów w południowej Francji, na prawym brzegu rzeki Gave de Pau leży niewielkie miasteczko Lourdes. Stało się ono głośne i słynne od roku 1858, t. j. od chwili, gdy N. M. Panna objawiła się tam skromnemu i prostemu dziewczęciu Bernadecie Soubirous. Nie miejsce opisywać tu cudownych zjawień Niepokalanej i Jej działania na niemościach duszy ludzkiej i chorobach ciała. Lourdes ma z tego powodu swoją piękną i ciekawą historję. Ma też bogatą literaturę w różnych językach świata, do stępną każdemu czytelnikowi.

Rokrocznie około miliona pielgrzymów

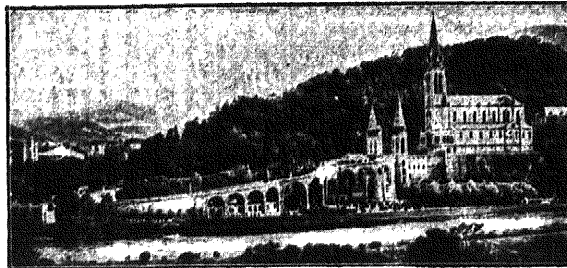
z Francji i z innych krajów odwiedza Lourdes. Pielgrzymi noszą różne stroje, mówią rozmaitymi językami, reprezentują przeróżne narodowości. A wszyscy mają jeden cel — wyproszenie sobie łask u Tej, którą nazywamy „Uzdrowieniem chorych”. Porządek w tych tłumach pielgrzymów panuje wzorowy, bo wszyscy są przejęci wzniosłymi myślami. Pociągi to przechodzą, to odchodzą z pielgrzymami. Gazety notują lakonicznie takie i tym podobne wiadomości: „Dzisiaj przybędzie do Lourdes 30 pociągów z pielgrzymami. Już to ma przyjechać 20.000 pielgrzymów. Na przyszły tydzień zapowiedziano swój przyjazd 50.000 pielgrzymów” i t. d., i t. d. Bywają dnie, że „miasto cudów” jest za-

walone pielgrzymami. Słychać głośne rozrzewniające modły przybyłych tłumów na placach bazyliki i ulicach miasta. Nie milknie chwytający za serce śpiew „Po górach, dolinach rozchodzi się głos — ave, ave, ave, ave Marja”.

Wstrząsające wrażenie robią, tak zwane „białe pociągi” z chorymi, kalekami i t. p. W roku 1879 przywieziono do Lourdes naraz 500 chorych. W roku 1880 — 900 chorych. W roku 1890 — kilka tysięcy. A tym chorym towarzyszą osoby z wielkiego świata — panie i panowie. Największe nazwiska Francji są nieraz wpisane na liście noszących chorych. Prawdziwe miłosierdzie chrześcijańskie na usługach pielęgniarstwa około chorych!

Lourdes obchodzi w tym roku w miesiącu lutym 75 rocznicę zjawienia się tam N. M. P. Niepokalanej Poczętej. Niemożliwą byłoby rzeczą wylczyć chociażby najważniejsze tylko uzdrowienia, jakie się w przeciągu tego czasu tam wydarzyły. Komisja śledczo-lekarska, jako instytucja specjalnie powołana do ścisłego badania cudownych uzdrowień, mogłaby nam dużo w tym względzie powiedzieć. Zresztą nie brak przykładów z francuskich wydawnictw w języku polskim o cudach w Lourdes.

Cuda, które się dzieją w Lourdes, są nietylko łaską dla tych osób, które jej doznają na swoim cielesnym i duszy, lecz są również silnym motywem wpływającym

Ogólny widok bazyliki w Lourdes.

